

Justitiedepartementet

Remissyttrande över betänkandet Straffskalorna för allvarliga våldsbrott (SOU 2014:18)*Ert dnr Ju2014/2430/L5*

Kriminalvården har, utifrån de intressen myndigheten har att beakta, inget att erinra mot utredningens förslag. Kriminalvården ställer sig positiv till förslaget att bestämmelsen om barnadrap upphävs och att en bestämmelse om uppsåtligt dråp under starkt förmildrande omständigheter införs. Kriminalvården instämmer i bedömningen att det kan förekomma situationer, utöver de som träffas av det nuvarande barnadrapsbrottet, där det finns ett behov att bestämma straffet för uppsåtligt dödande under minimistrafvet för dråp. Detta gäller särskilt om minimistrafvet för dråp höjs. Kriminalvården välkomnar också de föreslagna förändringarna i straffskalorna samt kvalifikationsgrunderna för könsstymningsbrott. En ordning där ett brott kan komma att bestraffas lindrigare om det rubriceras som könsstymning istället för det misshandelsbrott som gärningen innefattar är enligt myndighetens uppfattning inte acceptabel och kan signalera en syn på våld mot kvinnor som inte är önskvärd.

Utredningen lämnar bl.a. förslag som syftar till en generell straffnivåhöjning avseende brotten grovt olaga hot, grovt olaga tvång, grov och synnerligen grov misshandel, grov utpressning, grovt rån samt dråp. Av betänkandet framgår vidare att ytterligare följderna av utredningens förslag bedöms kunna bli att även normalgraden av de aktuella brotten kan komma att få en högre straffnivå samt en straffnivåhöjning för vissa andra brottstyper där våld eller hot om våld ingår som ett moment. Kriminalvården instämmer i bedömningen av förslagens påverkan på straffnivåerna samt delar utredningens uppfattning att straffnivåhöjningarna kan medföra att utrymmet för att välja en icke-frihetsberövande påföljd kan komma att minska i vissa fall. Ett av utredningens förslag är att det lägsta föreskrivna straffet för grovt olaga hot och grovt olaga tvång höjs från fängelse i sex månader till fängelse i nio månader. Kriminalvården noterar att det i sådant fall inte heller kan bli aktuellt med verkställighet av utdömt fängelsestraff genom intensivövervakning med elektronisk kontroll (IÖV), då det endast är möjligt för avtjänande av fängelse i högst sex månader (jfr 1 § lagen [1994:451] om intensivövervakning med elektronisk kontroll). Mot bakgrund av vad som nämnts ovan om en tänkbar högre straffnivå även för normalgraden av de brott som omfattas av utredningens förslag samt vissa andra brottstyper, kan möjligheten till verkställighet genom IÖV enligt Kriminalvårdens uppfattning komma att minska även avseende dessa.

I avsnittet ekonomiska konsekvenser framgår att utredningen förutser att ett genomförande av förslagen bör leda till längre strafftider, och i viss mån även till fler fängelsestraff, och därmed ökade kostnader för Kriminalvården. Kriminalvården har bidragit med underlag för de uppskattningar som ligger till grund för beräkningarna och har inte något att erinra mot vad utredningen kommit fram till. I likhet med utredningen anser Kriminalvården

dock att det är förenat med betydande svårigheter att beräkna hur myndighetens kostnader kan komma att öka samt hur utredningens förslag kommer att påverka fördelningen av myndighetens resurser och ett eventuellt behov av ökade anslag.

I avsnitt 6.12 diskuteras utredningens förslag i förhållande till 2010 års straffmättningsreform och Kriminalvården vill framhålla vikten av att förhållandet dem emellan noggrant övervägs och tydliggörs så att bestämmelserna kan tillämpas på ett ändamålsenligt och rättssäkert sätt.

I handläggningen av detta ärende, som beslutats av kriminalvårdsdirektören Elisabet Åbjörnsson Hollmark, har även enhetschefen Elisabeth Lager och verksjuristen Stina Nilsson (föredragande) deltagit.

Elisabet Åbjörnsson Hollmark

Stina Nilsson

Sändlista

Justitiedepartementet

VLK

Ekonomi- och planeringsenheten

Klientenheten

Utvecklingsenheten

Region Öst